

Refusion at sende ham hjem og derved befrie ikke egentlig sig selv, men nærmest hele det store omliggende District, fra en saadan vagabonderende eller for Reissikkerheden farlig Person.

W. Petersen: Jeg skulde ikke have trøttet det ærede Thing, naar det ikke var, fordi det forekommer mig, at det endnu hyderligere bør fremhæves, hvad der allerede af den ærede Ordfører er bemærket, at det Slags Personer i Virkeligheden drives ind til Kjøbstæderne. Derfra stæer Forsendelsen, og paa disse Kjøbstæder falder Udgiften. Denne Udgift er ikke saa ubetydelig, som man muligt er tilbøielig til at troe. Jeg skal saaledes blot ophvse, at det er mig bekjendt, at i en mindre Commune i Sjælland har man havt nogle af disse Forsendelser, hvor det dreiede sig om 2—300 Rd. Det er Kjøbstadcommunerne, som denne Udgift falder paa, og naar Landet nu bliver befriet for Transporten fra Sogn til Sogn, og Kjøbstæderne maae tage deres Deel i den almindelige Transport af Fattige, saa troer jeg rigtignok, at Villighed taler for, at Kjøbstæderne ogsaa faae det ringe Bederlag derfor, at det Slags Udgifter, som falder paa Fremmedes Bortsendelse af Landet, høeres af det Amt, hvori den Kjøbstad ligger, hvorfra Forsendelsen foregaaer.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun gjøre Indsigelse mod den Forudsætnings Rigtighed, som det ærede Medlem gif ud fra, at en saadan Transport altid eller dog i Reglen har sit Udspring fra Kjøbstæder. Der er mig mangfoldige Tilfælde bekjendt, hvor saadanne fremmede Familier — ikke blot enkelte Personer — ere borttransporterede fra en Landcommune; det er Noget, der hænder meget hyppigt. Jeg gjentager iøvrigt, at jeg troer, at de Personer, som det ærede Medlem her straaes overfor (Tobiesen) nærmest sigtede til, ere, hvad jeg kalder, den vagabonderende Befolkning, hvorimod Hjemtransporten af Ublæbninge overhovedet vil fordele sig temmelig lige ligt mellem By og Land. Det er idetmindste den Forudsætning, jeg er gaaet ud fra ved at stille mit Endringsforslag. Jeg har ingenlunde troet, at der derved vilde stæe Noget til Præ-

judice enten for By eller for Land, men jeg har havt for Øie, at man derved kunde slippe for den dog altid noget besværlige aarlige Afregning imellem et Amt og dets Byer for Betsløb, som dog albrig vilde blive nogen Gjenstand, der er værd at tale om for nogen af dem.

W. Petersen: Ja, hvad der er en Gjenstand, der er værd at tale om, eller ikke, er naturligvis ikke godt at sige. Dersom det Exempel, jeg har fremført, er rigtigt, og det troer jeg, det er, saa troer jeg, at det maa erkjendes, at Sagen for en mindre Commune kan have Betydning. Saaledes som det nu engang er indført af Udvalget i dets Lovforslag, og hvorimod der egentlig ikke er gjort Indsigelse fra nogen Side, troer jeg, at jeg tør anbefale det ærede Thing at lade det staae, idet jeg har den Overbeviisning, at alligevel den største Deel af Vagabondernes Transport ud af Landet, som af den ærede Minister er indbrømmet, vil falde paa Kjøbstæderne.

Da ikke flere ønskede at tytte sig, afsluttedes Forhandlingen over dette Afssnit, og man gif til Afstemning, hvorved:

Forslag af Indenrigsministeren:

§ 2, 4de Stykke, udgaaer i 4de Linie Ordet „forstudsvis“, hvorhos efter Ordet „Kæmmerkasse“ i 8de Linie sættes Punktum, og Resten af Stykket udgaaer,

forkastedes med 36 Stemmer mod 7.

Derefter fattes det af Indenrigsministeren under Nr. 4 stillede Forslag samt Udvalgets Forslag til § 2 under Forhandling.

Formanden: Det vil bemærkes, at ved Udvalgets Endringsforslag ikke er angivet Pladsen, hvor Endringsforslaget skal sættes ind, men jeg anseer det for en Selvsølge, at det skal være i Slutningen af Paragraphen.

Indenrigsministeren: Jeg har kun begjæret Ordet for at tage mit Endringsforslag under Nr. 4 tilbage. Det slutter sig til